

อนุสัญญา
ระหว่าง
รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
กับ
รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟินแลนด์
เพื่อ
การเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟินแลนด์
มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการ
เลี่ยงการรัษฎากร ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้
ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ขอบข่ายคำบุคคล

อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2 ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

1. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีเก็บจากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือ เจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ

2. ภาษีทั้งปวงที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้นหรือจากองค์ประกอบต่าง ๆ ของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุนให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้

3. ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับได้แก่
 - (ก) ในประเทศฟินแลนด์
 - 1) ภาษีเงินได้รัฐบาลกลาง
 - 2) ภาษีท้องถิ่น
 - 3) ภาษีโบสถ์
 - 4) ภาษีกลาสรีเอ และ
 - 5) ภาษีหัก ณ ที่จ่ายจากเงินได้ของผู้ที่มีได้มีถิ่นที่อยู่ในฟินแลนด์ (ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีฟินแลนด์")
 - (ข) ในประเทศไทย
 - 1) ภาษีเงินได้ และ
 - 2) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม (ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

4. อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีใด ๆ ที่มีลักษณะเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกันในประการสำคัญ ซึ่งบังคับจัดเก็บเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันหลังจากวันที่ได้มีการลงนามกันในอนุสัญญานี้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแจ้งแก่กันและกันเพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใด ๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ 3 บทนิยามทั่วไป

เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

- ก) คำว่า "ประเทศฟินแลนด์" หมายถึง สาธารณรัฐฟินแลนด์และเมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ หมายถึง อาณาเขตของสาธารณรัฐฟินแลนด์ และพื้นที่ใด ๆ ซึ่งประชิดกับน่านน้ำ อาณาเขตของสาธารณรัฐฟินแลนด์ ซึ่งตามกฎหมายของประเทศฟินแลนด์ และตามกฎหมายระหว่างประเทศ เป็นพื้นที่ซึ่งประเทศฟินแลนด์อาจใช้สิทธิในการสำรวจและหาประโยชน์ในส่วนที่เกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ ในพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดิน
- ข) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทย และรวมถึงพื้นที่ใด ๆ ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนดหรืออาจกำหนดในภายหลังให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิภายในพื้นที่นั้น ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดิน รวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติของพื้นดิน ท้องทะเลและดินใต้ผิวดิน
- ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หมายถึง ประเทศฟินแลนด์หรือประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด
- ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึง บุคคลธรรมดา กองมรดก บริษัท และคณะบุคคลอื่นใดซึ่งถือว่าเป็นหน่วยหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
- จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคล หรือหน่วยใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ
- ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และ วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
- ช) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีฟินแลนด์หรือภาษีไทยตามที่บริบทจะกำหนด

ช) คำว่า “คนชาติ” หมายถึง

- (1) บุคคลธรรมดาใด ๆ ที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
- (2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคม และหน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานภาพเช่นนี้ตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

ฅ) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” หมายถึง การขนส่งใด ๆ ทางเรือหรือทางอากาศยาน ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นในกรณีที่เรือหรืออากาศยานมีการดำเนินการระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น

ฉ) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง

- (1) ในประเทศฟินแลนด์ หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ
- (2) ในประเทศไทย หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

2. ในการใช้บังคับบทแห่งอนุสัญญาโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใด ๆ ที่มีได้นิยามไว้เป็นอย่างอื่นให้มีความหมายซึ่งคำนั้น ๆ มีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นเกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4 ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” หมายถึง บุคคลใด ๆ ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เพื่อความมุ่งประสงค์ของการจัดเก็บภาษี ในประเทศฟินแลนด์ กองมรดกที่ยังไม่ได้แบ่งของผู้ถึงแก่กรรมจะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งผู้ถึงแก่กรรมเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในขณะที่ตาย ตามเกณฑ์ของการมีถิ่นที่อยู่ที่กำลังกล่าวแล้ว หรือตามบทบัญญัติในวรรคที่ 2 อย่างไรก็ตาม คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” ไม่รวมถึงบุคคลใด ๆ ผู้ซึ่งจะต้องเสียภาษีในรัฐนั้นเฉพาะจากเงินได้ส่วนที่มีอยู่ในรัฐนั้น

2. โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

- (ข) เหมืองแร่ บ่อน้ำมัน หรือบ่อน้ำแก๊ส เหมืองหิน หรือแหล่งขุดทรัพยากรธรรมชาติอื่นใด
- (ซ) สถานที่ซึ่งใช้เพื่อการขายสินค้า
- (ฅ) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคลอื่น

คำว่า “สถานประกอบการค้าถาวร” ให้รวมถึงต่อไปนี้ด้วย

- (ก) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการประกอบหรือโครงการติดตั้ง หรือ การให้คำแนะนำปรึกษาในกิจการที่เกี่ยวข้องกันแต่เพียงเฉพาะกรณีที่ตั้งโครงการหรือกิจกรรมนั้น มีอยู่ ในระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า 183 วัน
- (ข) การให้บริการรวมตลอดถึงการให้บริการปรึกษาโดยวิสาหกิจผ่านลูกจ้างหรือบุคคลอื่นซึ่งผูกพันกับวิสาหกิจเพื่อความมุ่งประสงค์ของวิสาหกิจแต่เพียงเฉพาะกิจกรรมเช่นว่านั้น ดำเนินติดต่อกัน (สำหรับโครงการเดียวกันหรือต่อเนื่องกันในประเทศนั้นภายในเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันมากกว่า 183 วัน

4. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” มิให้ถือว่ารวมสิ่ง

- (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดงสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
- (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือจัดแสดง
- (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นไว้เพียงเพื่อประโยชน์แห่งการแปรรูปโดยวิสาหกิจอื่น
- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อของหรือสินค้าหรือเพื่อรวบรวมข้อเสนอแก่กับวิสาหกิจนั้น
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อประโยชน์ในการดำเนินกิจกรรมสำหรับวิสาหกิจอื่นใดที่มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบ
- (ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อการรวมกิจการใด ๆ ที่กล่าวถึงในอนุวรรค ก ถึง จ ถ้าหากว่าการรวมกิจการรวมใด ๆ ทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำมีผลเพียงเพื่อเป็นลักษณะของการเตรียมการหรือส่วนประกอบ

5. บุคคล (นอกเหนือจาก นายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 6) กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจนั้น ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกถ้า

- (ก) บุคคลนั้นมีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นแต่การกระทำของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่กิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค ก ถึง จ ในวรรค 4 เพื่อวิสาหกิจนั้น
- (ข) บุคคลนั้นได้เก็บรักษาในรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์ของหรือสินค้าที่เป็นของวิสาหกิจ และดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ
- (ค) บุคคลนั้นจัดหาคำสั่งซื้ออยู่ในรัฐแรกทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด เพื่อวิสาหกิจนั้น หรือ เพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ซึ่งถูกควบคุมโดยวิสาหกิจนั้น หรือ มีการควบคุมผลประโยชน์ในวิสาหกิจนั้น

6. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะไม่ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใด ที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตนเพื่อความมุ่งประสงค์นี้ ตัวแทนหนึ่งใดจะไม่ถือว่าเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าบุคคลเช่นว่านั้นได้ประกอบกิจการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เกี่ยวกับกิจกรรมที่กำหนดไว้ในวรรค 5 ส่วนใหญ่เพื่อวิสาหกิจนั้นหรือเพื่อวิสาหกิจนั้น และวิสาหกิจอื่น ซึ่งอยู่ในความควบคุมผลประโยชน์ในวิสาหกิจนั้น

7. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อน ๆ ของข้อนี้ อยู่นั้น วิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เว้นแต่ในส่วนของการประกันต่อ จะถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าวิสาหกิจนั้นได้เก็บเบี้ยประกันในอาณาเขตของรัฐนั้น หรือประกันการเสี่ยงภัยที่มีอยู่ ณ ที่นั้นผ่านลูกจ้างหรือผ่านตัวแทนซึ่งมิใช่เป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระในความหมายของวรรค 6

8. ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) จะไม่เป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีสิทธิอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรกรรมหรือป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2.
 - ก) คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ภายใต้อำนาจของอนุวรรค ข และ ค จะมีความหมายตามที่มีอยู่ในกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
 - ข) คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ไม่ว่าในกรณีใด ๆ ให้รวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์แห่งอสังหาริมทรัพย์ ปลูกสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเพื่อเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงานขุมแร่ แหล่งแร่และทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ
 - ค) เรือและอากาศยาน จะไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
3. บทบัญญัติแห่งวรรค 1 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น ๆ
4. กรรมสิทธิ์ในหุ้นหรือสิทธิร่วมอื่น ๆ ในบริษัทที่ทำให้เจ้าของหุ้นหรือสิทธิร่วมนั้นได้รับประโยชน์จากอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทเป็นเจ้าของเงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้สิทธิที่จะได้รับประโยชน์ในรูปอื่น ๆ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้นตั้งอยู่
5. บทบัญญัติในวรรค 1 และ 3 จะใช้บังคับกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจและกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ
6. บทบัญญัติในวรรค 4 จะใช้บังคับกับเงินได้จากสิทธิที่ได้รับประโยชน์ ที่กล่าวถึงในวรรคนั้นของวิสาหกิจหนึ่งและกับเงินได้จากสิทธิที่จะได้รับประโยชน์เพื่อใช้ในการประกอบบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

ข้อ 7 กำไรสุทธิ

เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจหนึ่งของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้ในรัฐนั้นเท่านั้น แต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น แต่เพียงเท่าที่ถือได้ว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น

ตามบทบัญญัติของวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่า กำไรหรือเงินได้เป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่า สถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าหากว่าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกัน หรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น

3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรให้ยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของสถานประกอบการถาวร รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไปไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรตั้งอยู่หรือที่อื่น

4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้กำหนดกำไรอันเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานอัตราส่วนร้อยละของยอดรายรับของวิสาหกิจ หรือโดยอาศัยมูลฐานการบันทึกรายรับทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่าง ๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค 2 ตัดหนทางรัฐผู้ทำสัญญานั้น ในการกำหนดกำไรอันอาจเป็นประเพณีเพื่อเก็บภาษีโดยวิธีบันทึกรายรับดังกล่าว อย่างไรก็ตามวิธีที่ใช้ต้องเป็นไปในลักษณะที่ว่าผลอันเกิดขึ้นจากวิธีนั้นเป็นไปตามหลักการซึ่งกำหนดไว้ตามข้อนี้

5. มิให้เงินได้หรือกำไรใด ๆ เป็นของสถานประกอบการถาวรโดยเหตุผลเพียงว่า สถานประกอบการถาวรนั้นชื่อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
6. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคก่อน ๆ กำไรที่จะเป็นส่วนให้สถานประกอบการถาวรจะกำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปี ๆ ไปเว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
7. ในกรณีที่ได้เงินได้หรือกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญา นี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติแห่งข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. เงินได้ที่ได้รับโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จากการดำเนินการเดินอากาศยาน ในการจราจรระหว่างประเทศ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น
2. เงินได้ที่ได้รับโดยวิสาหกิจของรัฐ ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการดำเนินการเดินเรือ ในการจราจรระหว่างประเทศอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษีที่บังคับจัดเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี
3. ในทำนองเดียวกันบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะใช้บังคับเกี่ยวกับการเข้าร่วมกลุ่ม ธุรกิจร่วมหรือตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศชนิดใด ๆ โดยวิสาหกิจซึ่งดำเนินการขนส่งทางเรือหรือทางอากาศ

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณี

ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

ข) กลุ่มบุคคลเดียวกัน เข้าร่วมโดยตรงหรือโดยอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุน ของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการ พาณิชยกรรมหรือการเงินซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระเช่นนั้น ถ้าไรใด ๆ ที่ควรจะมี แก้ววิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้นอาจรวมเข้าเป็นกำไร ของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

2. ในกรณีที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รวมยอดกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ ได้เสียภาษีไว้แล้วในอีกรัฐหนึ่งนั้นเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจและจัดเก็บภาษีจากยอดกำไรเช่นว่านั้น และรัฐ ที่กล่าวถึงรัฐแรกได้ถือว่ากำไรที่ได้นั้นเป็นกำไรที่จะมีแก่วิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไข ต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่จะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น จะปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้เหมาะสมตามที่รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นได้พิจารณาด้วยเหตุผล อันเหมาะสม ในการพิจารณาปรับปรุงเช่นว่านั้น ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร

3. รัฐผู้ทำสัญญาจะต้องไม่เปลี่ยนแปลงยอดกำไรของวิสาหกิจภายใต้กรณีข้างถึงในวรรค 1 หลังจากเวลาที่กำหนดไว้ในกฎหมายของรัฐนั้นได้สิ้นสุดลง และไม่ว่ากรณีใดก็ตามหลังจาก 5 ปีนับจาก วันสิ้นปีที่กำไรซึ่งจะเปลี่ยนแปลงนั้นได้เกิดขึ้นในวิสาหกิจของรัฐนั้น

4. บทบัญญัติในวรรค 2 และ 3 จะไม่ใช่บังคับกับกรณีข้อ 1 การจงใจที่จะเพิกเฉยหรือไม่เอาใจใส่ ร่วมทั้งกรณีซึ่งวิสาหกิจที่ได้ยื่นแบบแสดงรายการภายในเวลาที่กำหนดไว้ในกฎหมายที่วิสาหกิจนั้นเป็นผู้มี ถิ่นที่อยู่

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทไม่รวมห้างหุ้นส่วนซึ่งถือหุ้นโดยรวมอยู่อย่างน้อยที่สุดร้อยละ 25 ของทุนของบริษัทก่อน ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
 - ก) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลดำเนินกิจการอุตสาหกรรม
 - ข) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ในกรณีอื่นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะวางแผนปฏิบัติโดยความตกลงร่วมกันเพื่อการใช้ข้อกำหนดเหล่านี้ทำความตกลงร่วมกัน พรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้น
3.
 - ก) คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง เงินได้จากหุ้น หรือสิทธิอื่น ๆ ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องหนี้ การมีส่วนในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทซึ่งจะต้องเสียภาษีในลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐ ซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน
 - ข) คำว่า "กิจการอุตสาหกรรม" หมายถึง
 - 1) กิจการใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ

- (1) การหัตถกรรม การประกอบและการแปรสภาพ
- (2) การก่อสร้าง วิศวกรรมโยธา และการต่อเรือ
- (3) การผลิตกระแสไฟฟ้า พลังงานจากน้ำ ก๊าซ หรือ การส่งน้ำ หรือ
- (4) การเกษตร การป่าไม้ การประมงและการทำสวน และ

- 2) กิจกรรมอื่นใด ซึ่งมีสิทธิได้รับสิทธิที่ให้ตามกฎหมายของประเทศไทยว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรมและ
- 3) กิจกรรมอื่นใดซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศไทยประกาศให้เป็นกิจการอุตสาหกรรมเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าหากเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผล เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งดำเนินธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้น เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ผ่านสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือดำเนินการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ ในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และการถือหุ้นอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายเงินปันผล นั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ในกรณีนี้ให้ใช้ บทบัญญัติของข้อ 7 หรือ ข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. ในกรณีบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่งรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นไม่อาจตั้งบังคับภาษีใด ๆ จากเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทนั้น เว้นแต่ หากได้จ่ายเงินปันผลแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งหรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่าย นั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น และไม่อาจกำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทนั้นต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้ แบ่งสรรแม้ว่าเงินปันผลหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรจะประกอบด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่งบางส่วนหรือทั้งหมดก็ตาม ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้จะแปลความเป็นการป้องกันรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งรัฐใดจากการลำดับจัดเก็บภาษีเงินได้ในทางส่งออกซึ่งกำไรตามกฎหมายของรัฐนั้น

ข้อ 11
ดอกเบี้ย

ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง นั้น

2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้น และเป็นไปตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับดอกเบี้ยเป็นบริษัท ภาษีที่เก็บจะต้องไม่เกิน

ก) ร้อยละ 10 ของดอกเบี้ยทั้งหมด ถ้าได้รับโดยสถาบันการเงิน (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

ข) ในกรณีอื่น ๆ ร้อยละ 25 ของดอกเบี้ยทั้งหมด

3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 2 อยู่ ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษีจากรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 3 คำว่า "รัฐบาล" หมายถึง

ก) ในกรณีของประเทศฟินแลนด์ รัฐบาลแห่งประเทศฟินแลนด์และให้รวมถึงธนาคารแห่งประเทศฟินแลนด์ และสถาบันใด ๆ ที่เป็นของรัฐบาลแห่งประเทศฟินแลนด์ทั้งหมดตามที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ไป ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

ข) ในกรณีของประเทศไทย รัฐบาลแห่งประเทศไทยและให้รวมถึง

(1) ธนาคารแห่งประเทศไทย

(2) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น

(3) สถาบัน ซึ่งทุนของสถาบันนั้นทั้งหมดเป็นของรัฐบาลแห่งประเทศไทยหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ไป ระหว่างรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

5. คำว่า “ดอกเบี๋ย” ที่ใช้อยู่ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิด ไม่ว่าจะมีส่วนหลักประกันจำนวนหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากหุ้นหรือหุ้นกู้รวมทั้งพรีเมียมและราคาอันผูกพันกับหลักทรัพย์ หุ้น หรือหุ้นกู้นั้น รวมตลอดทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากการให้กู้ยืม ตามกฎหมายภาษีอากรของ รัฐผู้ทำสัญญาที่เงินได้นั้นเกิดขึ้น คำปรับสำหรับการชำระที่เกินกำหนดจะไม่ถือว่าเป็นดอกเบี๋ย เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

6. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบี๋ย เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ดอกเบี๋ยนั้นเกิดขึ้น ผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือดำเนินการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องหนี้ที่ก่อให้เกิดดอกเบี๋ยนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำดังกล่าว ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

7. ดอกเบี๋ยจะถือว่าเป็นที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายเป็นรัฐนั้นเอง องค์การที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของรัฐนั้น ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี๋ยไม่จะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือไม่ มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง อันก่อให้เกิดหนี้ซึ่งต้องจ่ายดอกเบี๋ยขึ้น และดอกเบี๋ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ดอกเบี๋ยเช่นนี้ให้ถือว่าเป็นที่เกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

8. ในกรณีโดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์ ระหว่างผู้จ่ายและผู้รับผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี๋ยนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลแห่งการจ่าย มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 12

คำสิทธิ

คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และถ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

อย่างไรก็ตามคำสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้ไม่เกินร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญา จะกำหนดขอบเขตการใช้บังคับโดยความตกลงร่วมกัน

คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้อยู่ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใด ๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการจำหน่ายหรือการใช้หรือสิทธิในการใช้ สิทธิในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ ฟิล์มหรือเทปสำหรับกระจายเสียงทางวิทยุ หรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง ผัง สูตรลับ หรือกรรมวิธีลับหรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อขอสันเทศเกี่ยวกับประสมการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์

บทบัญญัติในวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในคำสิทธิ เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับคำสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ในกรณีเช่นนี้ จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

คำสิทธิจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายเป็นรัฐนั้นเอง องค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของรัฐนั้น องค์กรการบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายคำสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับการก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายคำสิทธิ และคำสิทธิเช่นว่านั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ คำสิทธิเช่นว่านี้ให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

3. ในกรณีโดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองและบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิเมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อเสนotec อันเป็นมูลแห่งการจ่ายมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้เป็นเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทของข้อนี้ให้ใช้บังคับแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้น ให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่กล่าวถึงในวรรค 2 ของข้อ 6 และได้ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายหุ้น หรือสิทธิรวมอื่น ๆ ที่กล่าวถึงในวรรค 4 ของข้อ 6 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งอสังหาริมทรัพย์ที่ถือครองโดยบริษัทนั้นตั้งอยู่
3. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระรวมทั้งผลได้จากการจำหน่าย สถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง
4. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือ หรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญานั้นเท่านั้น
5. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินหรือสินทรัพย์ใด ๆ นอกเหนือจากที่ได้กล่าวถึงแล้วในวรรคก่อน ๆ ของข้อนี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
6. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 5 อยู่ ผลได้หรือเงินได้จากการขายหรือการโอนหุ้น หรือหลักทรัพย์อื่น ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวถึงในวรรค 2 อาจเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของแต่ละรัฐ

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนของค่าบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอิสระอื่น ๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น เว้นแต่กิจกรรมเช่นนั้นได้กระทำขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เงินได้ในส่วนของค่าบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอิสระอื่นซึ่งได้ประกอบการภายในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนของค่าบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอิสระอื่น ๆ ที่ได้ประกอบการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะไม่เก็บภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นถ้า

- ก) ผู้รับอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นในระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลาด้วยกันแล้วไม่เกินกว่า 90 วัน ในช่วง 12 เดือนใด ๆ
- ข) ผู้รับมิได้มีฐานประกอบการประจำในอีกรัฐหนึ่ง และ
- ค) เงินได้นั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่วิสาหกิจหรือสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ใน รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. คำว่า “วิชาชีพอิสระ” รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระทางวิทยาศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะ การศึกษา หรือการสอนรวมทั้งกิจกรรมอิสระทางแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และ นักบัญชี

ข้อ 15
บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 16, 18, 19 และ 20 เงินเดือนค่าจ้างและค่าตอบแทนอย่างใดที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงาน จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่า การจ้างงานนั้นได้กระทำขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งถ้ามีการจ้างงานเช่นนั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในวรรค 1 ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐแรก ถ้า

- ก) ผู้รับอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง ในระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันไม่เกิน 183 วัน ในช่วง 12 เดือนใด ๆ และ
- ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย นายจ้างผู้ซึ่งไม่ใช่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และ
- ค) ค่าตอบแทนนั้นไม่ตกเป็นภาระภาษีของอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำ ซึ่งนายจ้างมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในเรือ หรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ 16
ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการและการชำระเงินอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทหรือในลักษณะอื่นใดที่คล้ายคลึงกันของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ 14 และ 15 เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ ศิลปิน วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือนักกีฬา ได้รับจากกิจกรรมส่วนบุคคลซึ่งตนได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. ในกรณีที่เงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมส่วนบุคคลของนักแสดงหรือนักกีฬามีได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬาเองแต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น แม้ว่าจะมีบทบัญญัติของข้อ 7, 14 และข้อ 15 บังคับอยู่ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งกิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาได้กระทำอยู่

3. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7 ในกรณีที่กิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งได้กล่าวไว้ในวรรค 1 ได้จัดให้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าวิสาหกิจเหล่านั้นได้รับจากการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านั้นขึ้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก

4. บทบัญญัติของวรรค 1, 2 และ 3 จะไม่ใช่บังคับกับค่าตอบแทนหรือ ค่าไร เงินเดือน ค่าจ้าง และเงินได้ที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ถ้ากิจกรรมเหล่านั้นได้รับการอุดหนุนโดยรัฐบาลหรือจากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งส่วนราชการใด ๆ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น

ข้อ 18

เงินปันอายุ

1. ในบังคับแห่งบทบัญญัติในวรรค 2 ของข้อ 19 เงินปันอายุและค่าตอบแทนอื่นซึ่งคล้ายคลึงกัน ที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง โดยพิจารณาถึงการทำงานในอดีต จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

2. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค 1 เงินปันอายุและค่าตอบแทนอื่นซึ่งคล้ายคลึงกันที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าการจ่ายนั้นเป็นการกระทำวิสาหกิจของรัฐนั้น หรือสถานประกอบการที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น

3. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค 1. และ 2 และในบังคับแห่งบทบัญญัติในวรรค 2 ของข้อ 19 การจ่ายเงินปันอายุและการจ่ายอย่างอื่นที่กระทำภายใต้กฎหมายประกันสังคมของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของแต่ละรัฐผู้ทำสัญญา

ข้อ 19
งานรัฐบาล

- ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของรัฐนั้น หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนของบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือองค์กรหรือองค์การดังกล่าว จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนเช่นนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ถ้าบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้นและบุคคลธรรมดานั้น
- 1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
 - 2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการนั้น
2. ก) เงินบำนาญใด ๆ ที่จ่ายโดย หรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของรัฐนั้น หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนของบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือองค์กร หรือองค์การดังกล่าว จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญเช่นนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ และเป็นคนชาติของรัฐนั้น
3. บทบัญญัติของข้อ 15, 16 และ 18 จะใช้บังคับกับค่าตอบแทนและเงินบำนาญในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของรัฐนั้น หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 20

นักเรียนและผู้ฝึกงาน

บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นหรือเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและมีวัตถุประสงค์ในการเยือนรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกเพียงเพื่อ

ก) ศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือโรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐที่ถูกกล่าวถึงรัฐแรกนั้น หรือ

ข) เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานด้านอาชีพหรือการค้า หรือ

ค) การศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัยโดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุนหรือรางวัลจากองค์การรัฐบาล การศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณคดี หรือการศึกษา จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐแรกที่เก็บจาก

(1) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัย หรือการฝึกอบรมของผู้นั้นเอง และ

(2) ทุน เงินอุดหนุน หรือเงินรางวัล

2. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นหรือเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และผู้ซึ่งปัจจุบันอยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ในระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันไม่เกิน 183 วัน ในปีปฏิทิน เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์เกี่ยวกับ

ก) การเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือโรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับการรับรองโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้น หรือ

ข) เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานด้านอาชีพ หรือการค้า หรือ

ค) ศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัยโดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัล จากองค์การรัฐบาล การศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณคดี หรือการศึกษา

จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากบริการส่วนบุคคลที่ได้ให้ในรัฐนั้น โดยมีข้อแม้ว่าเงินได้นั้นประกอบเป็นเงินได้ที่จำเป็นสำหรับการครองชีพและการศึกษาของผู้นั้น ถ้าบุคคลนั้นอยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้นในระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลาด้วยกันมากกว่า 183 วัน ในปีปฏิทินในปีก่อนแล้ว บุคคลนั้นจะได้รับการยกเว้นการผ่อนผันหรือการหักลดในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเช่นเดียวกับที่ได้ให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น

ข้อ 21

เงินได้ซึ่งมิได้ระบุไว้ชัดเจน

บรรดารายการเงินได้ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อนหน้านี้อาจเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของแต่ละรัฐผู้ทำสัญญา

ข้อ 22

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

1. กฎหมายที่ใช้บังคับในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใด จะยังคงใช้บังคับต่อไป ในการเก็บภาษีจากเงินได้ในรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐเว้นแต่ในกรณีที่มาของอนุสัญญานี้ได้บัญญัติแตกต่างไปจากนั้นโดยชัดเจน ในกรณีเงินได้ที่ต้องเสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ก็ให้ได้รับการผ่อนผันจากการเก็บภาษีซ้อนตามวรรคต่าง ๆ ของข้อต่อไปนี้

2. ในประเทศฟินแลนด์ภาษีซ้อนจะได้รับการขจัดดังนี้

ก) กรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศฟินแลนด์ ได้รับเงินได้ซึ่งกล่าวถึงในบทบัญญัติของอนุสัญญานี้อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย ประเทศฟินแลนด์ ตามบทบัญญัติของอนุวรรค ข) จะยอมให้หักออกจากภาษีเงินได้ของบุคคลนั้น จำนวนเท่ากับภาษีเงินได้ที่เสียในประเทศไทย อย่างไรก็ตามการหักลดหย่อนเช่นว่านั้น จะไม่เกินกว่าจำนวนภาษีเงินได้ที่คำนวณได้ก่อนยอมให้มีการหักดังกล่าว ซึ่งสืบเนื่องจากเงินได้ที่อาจเสียภาษีในประเทศไทย

- ข) เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ให้แก่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศฟินแลนด์ จะได้รับยกเว้นภาษีฟินแลนด์ในจำนวนซึ่งเงินปันผลนั้นควรจะได้รับยกเว้นภาษีภายใต้กฎหมายภาษีของประเทศฟินแลนด์ หากบริษัททั้งสองเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศฟินแลนด์
- ค) โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติอื่นใดในอนุสัญญาฯ บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยและตามกฎหมายภาษีของฟินแลนด์ ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่กล่าวไว้ในข้อ 2 เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในฟินแลนด์ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศฟินแลนด์ อย่างไรก็ตาม ประเทศฟินแลนด์ จะยอมให้ภาษีไทยที่เสียจากเงินได้นั้นหักออกจากภาษีฟินแลนด์ตามบทบัญญัติของวรรค ก) บทบัญญัติของอนุวรรคนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับคนชาติของประเทศฟินแลนด์เท่านั้น
- ง) กรณีเงินได้ที่กล่าวถึงในบทบัญญัติใด ๆ ของอนุสัญญาฯ ที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศฟินแลนด์ จะได้รับยกเว้นภาษีในประเทศฟินแลนด์ แม้กระนั้นก็ตามการคำนวณจำนวนภาษีจากเงินได้ส่วนที่เหลืออยู่ของผู้มีถิ่นที่อยู่เช่นว่านั้นจะต้องคำนึงถึงเงินได้ที่ได้รับยกเว้นภาษีไว้แล้วด้วย
- จ) เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุวรรค ก) คำว่า “ภาษีเงินได้ที่เสียในประเทศไทย” จะถือว่ารวมถึงภาษีไทยซึ่งภายใต้กฎหมายของประเทศไทย และตามอนุสัญญานับนี้ควรจะได้ชำระเป็นภาษีไทยแล้ว แต่ด้วยเหตุของการยกเว้นหรือลดหย่อนใด ๆ ของภาษีไทยที่เก็บจากเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยที่ยอมให้ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พุทธศักราช 2520 (1977) ของประเทศไทยเท่าที่พระราชบัญญัติดังกล่าวมีผลใช้บังคับอยู่ และมีได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขตั้งแต่วันลงนามในอนุสัญญา หรือได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขเฉพาะส่วนน้อย โดยมีได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปหรือบทบัญญัติอื่นใด ซึ่งประกาศใช้และได้ตกลงกันโดยการแลกเปลี่ยนเอกสารระหว่างรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง
- ฉ) บทบัญญัติของอนุวรรค จ) จะใช้บังคับสำหรับ 10 ปีแรกที่อนุสัญญามีผลบังคับ แต่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอาจปรึกษาซึ่งกันและกันถึงความเหมาะสมของการขยายกำหนดระยะเวลา

ในกรณีของประเทศไทย ภาษีเงินได้ที่ต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้ จากแหล่งในประเทศ นแลนด์ จะยอมให้เป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่ต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้นั้น อย่างไรก็ตาม เครดิตจะ อดไม่เกินจำนวนภาษีไทยซึ่งได้คำนวณไว้ก่อนที่จะได้รับเครดิต ซึ่งเป็นจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้นั้น ่างไรก็ตาม กรณีเงินได้เช่นว่านั้นเป็นเงินปันผลซึ่งจ่ายโดยบริษัทที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศฟินแลนด์ ึ่งกับบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย และเป็นเจ้าของหุ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิ อกเสียงลงคะแนนของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลนั้น ประเทศไทยจะยกเว้นภาษีเงินได้เช่นว่านั้นให้ แต่ในการ ำนวนภาษีจากเงินได้ส่วนที่เหลือของบุคคลนั้นอาจให้อัตราภาษีซึ่งควรจะใช้ได้ ถ้าเงินได้ที่ได้รับยกเว้น ้นไม่เคยได้รับการยกเว้นมาก่อน

ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับเงินได้ใด ๆ ที่กล่าวถึงในวรรค 3 ของข้อ 18 ึ่งได้เสียภาษีในรัฐนั้นแล้ว และอาจถูกเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะยอมให้หัก อกจากภาษีเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่นั้นเป็นจำนวนเท่ากับภาษีเงินได้ที่ได้ชำระในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก อย่างไรก็ตาม จำนวนที่ให้หักออกนั้นจะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีเงินได้ที่คำนวณได้ก่อนยอมให้มีการหักเช่นว่านั้น ึ่งเป็นผลสืบเนื่องจากเงินได้ซึ่งต้องเสียภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 23

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. ประชาชนของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากร ใดหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใดเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บ ภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับประชาชนของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติ ตามในสภาพการณ์เดียวกัน แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 1 บทบัญญัตินี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้ซึ่งไม่มีถิ่นที่อยู่ ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐด้วย
2. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในอีก รัฐหนึ่ง จะไม่ถูกเรียกเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นเกินกว่าภาษีอากรซึ่งเรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน บทบัญญัตินี้จะไม่เป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะให้แก่ผู้มีถิ่นที่ อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การผ่อนผัน และการหักลดเพื่อความมุ่งประสงค์ ในทางภาษี โดยเหตุทางแพ่ง หรือทางครอบครัว ซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

๒. วันแต่ในกรณีของบทบัญญัติของวรรค 1 ข้อ 9, วรรค 8 ข้อ 11 หรือวรรค 6 ข้อ 12 ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิและอื่น ๆ ที่จ่ายโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ของการคำนวณภาษีกำไรของวิสาหกิจนั้นจะได้รับการหักลดภาษีได้เงื่อนไข เดียวกันเสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก

4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลาย คนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วนโดยตรงหรือโดยทางอ้อมจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำ สัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดหรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใดเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือ จากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจต่าง ๆ อันอื่นที่คล้ายคลึง กันของรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกที่กล่าวถึงนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม

5. ในข้อนี้ คำว่า “การเก็บภาษีอากร” หมายถึง ภาษีอากรภายใต้บทบัญญัติของอนุสัญญา

ข้อ 24

วิธีคำนวณการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่บุคคลพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐเดียวหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือ จะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของคนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มี อำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นได้หรือ ถ้ากรณีของบุคคลนั้นอยู่ภายใต้วรรค 1 ของข้อ 23 ต่อรัฐผู้ทำสัญญาที่ผู้นั้นเป็นคนชาติ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการแก้ไขที่ได้วางไว้โดยกฎหมายภายในของรัฐแต่ละรัฐ คำร้องดังกล่าวจะต้องยื่นภายในเวลา 3 ปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษีอันไม่ เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้

2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหา ทางแก้ไขที่น่าพอใจได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญาดังนี้

3. ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้สนธิสัญญาด้วยความตกลงร่วมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจหารือกันเพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีการตกลงกันเพื่อจัดสรรเงินได้ในกรณีที่ยังไม่ถึงข้อ ๑ เจ้าหน้าที่ดังกล่าวผู้เจรจาหารือกันเพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใด ๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในสนธิสัญญานี้ได้ด้วย

4. ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจได้มีการตกลงกันตามที่อ้างถึงในวรรค 2 และ 3 รัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะได้ยินยอมให้มีการจัดเก็บภาษีจากเงินได้และการคืนหรือการเครดิตภาษีเป็นไปโดยสอดคล้องกับการตกลงนั้น

5. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองอาจติดต่อกันโดยตรงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีการตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อน ๆ นั้น เมื่อเป็นที่ประจักษ์ว่า การทำความตกลงสมควรจะกระทำ โดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นด้วยวาจา การแลกเปลี่ยนเช่นนี้อาจกระทำได้โดยผ่านคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วย ผู้แทนที่เป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

ข้อ 25

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติการตามบทบัญญัติของสนธิสัญญานี้ หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของสนธิสัญญานี้เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดแย้งกับสนธิสัญญานี้ การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศจะไม่ถูกจำกัดโดยข้อ 1 ข้อสนเทศใด ๆ ที่แลกเปลี่ยนกันนั้นให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายของรัฐนั้น และจะเปิดเผยเฉพาะต่อบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์การบริหาร) ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บ การบังคับจัดเก็บหรือการดำเนินคดีเกี่ยวกับหรือการพิจารณาอุทธรณ์ที่เกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในบังคับของสนธิสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะใช้ข้อสนเทศเพียงเพื่อจุดประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในการพิจารณาของศาลหรือในการตัดสินของศาลได้

25 ไม่ว่ากรณีใดก็ตามมิให้แปลความบทของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งรัฐใดให้

- (ก) ดำเนินมาตรการด้านบริหารโดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติด้านบริหารของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐนั้นหรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐนั้นหรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม การพาณิชย์หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้าหรือข้อสนเทศซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน

ข้อ 26

เจ้าหน้าที่ทางทูตหรือกงสุล

ไม่มีข้อความใด ๆ ในอนุสัญญานี้กระทบต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของเจ้าหน้าที่ทางทูตหรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 27
การเริ่มใช้บังคับ

รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะแจ้งให้แต่ละฝ่ายทราบซึ่งกันและกันว่าขั้นตอนต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้เพื่อที่จะทำให้อนุสัญญานี้มีผลเริ่มใช้บังคับได้ดำเนินการเรียบร้อยแล้ว

2. อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับสามสิบวันหลังจากวันที่ได้มีการบอกกล่าวตามที่กล่าวถึงในวรรค 1 และจะมีผลบังคับ

(ก) ในฟินแลนด์

(1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่ได้มีการหัก ณ ที่จ่าย เงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินถัดจากปี ซึ่งอนุสัญญามีผลใช้บังคับ;

(2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ จะเก็บภาษีได้สำหรับปีภาษีใด ๆ ที่เริ่มในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งอนุสัญญามีผลใช้บังคับ;

(ข) ในประเทศไทย

(1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย ซึ่งได้จ่ายในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งอนุสัญญามีผลใช้บังคับ

(2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น ๆ สำหรับปีรัษฎากรหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งอนุสัญญามีผลใช้บังคับ

ข้อ 28
การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะคงใช้บังคับตลอดไปจนกระทั่งได้มีการบอกเลิกโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้โดยทางการทูตด้วยการแจ้งการเลิกอย่างน้อย 6 เดือนก่อนสิ้นสุดปีปฏิทินใด ๆ ภายหลังจากระยะเวลา 5 ปี นับจากวันที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับในกรณีเช่นนั้นอนุสัญญานี้จะสิ้นสุดผลบังคับ

ก) ในฟินแลนด์

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่ได้มีการหัก ณ ที่จ่าย เงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งได้มีการบอกเลิก
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่น ๆ ภาษีที่เก็บสำหรับปีภาษีใด ๆ เริ่มในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งได้มีการบอกเลิก

ข) ในประเทศไทย

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย ซึ่งได้จ่ายในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งได้มีการบอกเลิก และ
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น ๆ สำหรับปีรัฐากรหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งได้มีการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องเพื่อการนี้ ได้ลงนาม
อนุสัญญา

ทำขึ้นคู่กันเป็นสองฉบับที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ยี่สิบห้า เดือนเมษายน ปีพุทธศักราชสองพัน
ห้าร้อยยี่สิบแปด เป็นภาษาอังกฤษ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ฝ่ายรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟินแลนด์

ร้อยตรี ประพาส ลิ้มปะพันธ์
(ประพาส ลิ้มปะพันธ์)

Jermu Laine
(Jermu Laine)

รักษาราชการแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

พิธีสาร

ในขณะที่ลงนามในอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้วันที่ได้มีการตกลงระหว่างรัฐบาลของสาธารณรัฐฟินแลนด์กับรัฐบาลของราชอาณาจักรไทย ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ได้ยินยอมตกลงกันว่าบทบัญญัติต่อไปนี้จะประกอบเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญา

ส่วนขยายของข้อ 5

ได้มีการตกลงกันเพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 6 ข้อ 5 “ส่วนใหญ่” ให้เป็นที่เข้าใจว่าหมายความว่ากิจกรรมที่บุคคลนั้นประกอบเพื่อวิสาหกิจที่นอกเหนือไปจากวิสาหกิจที่อ้างถึงในวรรคนี้มีความสำคัญน้อย เมื่อเทียบกับกิจกรรมที่ผู้นั้นประกอบเพื่อวิสาหกิจที่ระบุไว้ในวรรคนี้ จนอาจถือได้ว่าเพื่อความมุ่งประสงค์ในภาคปฏิบัติทั้งปวง บุคคลผู้นั้นทำงานเพียงเพื่อวิสาหกิจฝ่ายหลังเท่านั้น

ส่วนขยายของข้อ 5 และข้อ 6

ให้เป็นที่เข้าใจว่า ที่ทำการเพาะปลูกเลี้ยงสัตว์หรือไร่สวน ในกรณีของประเทศไทยเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อ 7 ของอนุสัญญาจะถือว่าเป็นสถานประกอบการตามที่กล่าวถึงในข้อ 5 ของอนุสัญญา ภายใต้กฎหมายภาษีของประเทศฟินแลนด์เงินได้จากการเกษตรหรือป่าไม้ให้ถือว่าเป็นเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ ในทำนองเดียวกันเพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญา เงินได้จากการเกษตรหรือป่าไม้ที่ประกอบกิจการในประเทศไทยฟินแลนด์จะถือว่าเป็นเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ตามที่กล่าวถึงในข้อ 6 ของอนุสัญญา

ส่วนขยายของข้อ 17

เพื่อให้ได้รับผลประโยชน์ตามที่อ้างถึงในวรรค 4 ของข้อ 17 หลักฐานของการให้การอุดหนุน ในกรณีที่มีข้อสงสัยจะต้องยื่นต่อรัฐซึ่งกิจกรรมได้มีการกระทำนั้น ตามที่ได้มีการตกลงกันโดยวิธีการเพื่อความตกลงร่วมกันของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

ในกรณีของประเทศไทย คำว่ากองทุนสาธารณะ ให้รวมถึงเงินจากองค์การหรือสถาบันการ

ประกาศ
ไขอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟินแลนด์
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

โดยที่อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟินแลนด์
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ ซึ่ง
ได้ลงนามกันเมื่อวันที่ 25 เมษายน พุทธศักราช 2528 มีบทบัญญัติในข้อ 27 วรรค 1 ว่า รัฐบาลของรัฐผู้
ทำสัญญาทั้งสองจะแจ้งให้แต่ละฝ่ายทราบซึ่งกันและกันว่าขั้นตอนต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ เพื่อที่จะทำ
ให้อนุสัญญานี้มีผลเริ่มใช้บังคับได้ดำเนินการเรียบร้อยแล้ว และวรรค 2 บัญญัติว่า อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้
บังคับสามสิบวันหลังจากวันที่ได้มีการบอกกล่าวตามที่กล่าวถึงในวรรค 1 และจะมีผลบังคับ

ก) ในประเทศไทย

1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย ซึ่งได้จ่ายในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคม
ในปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งอนุสัญญามีผลใช้บังคับ

2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น ๆ สำหรับปีรัษฎากรหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นใน
หรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งอนุสัญญามีผลใช้บังคับ

ข) ในฟินแลนด์

1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่ได้มีการหัก ณ ที่จ่าย เงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรก
ของเดือนมกราคมของปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งอนุสัญญามีผลใช้บังคับ

2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ จะเก็บภาษีได้สำหรับปีภาษีใด ๆ ที่เริ่มในหรือ
หลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งอนุสัญญามีผลใช้บังคับ

และโดยที่รัฐบาลของทั้งสองฝ่ายได้แจ้งให้แต่ละฝ่ายทราบแล้วว่า ขั้นตอนต่าง ๆ ตามที่กำหนด
ไว้ได้ดำเนินการเรียบร้อยแล้ว เมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2529

ฉะนั้น อนุสัญญาฉบับนี้จึงเริ่มใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 28 มีนาคม พุทธศักราช 2529 และจะมีผลบังคับ

ก) ในประเทศไทย

1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย ซึ่งได้จ่ายในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พุทธศักราช 2530

2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น ๆ สำหรับปีบัญชีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พุทธศักราช 2530

ข) ในฟินแลนด์

1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่ได้มีการหัก ณ ที่จ่าย เงินที่ได้รับในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พุทธศักราช 2530

2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ จะเก็บภาษีได้สำหรับปีภาษีใด ๆ ที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พุทธศักราช 2530

ประกาศ ณ วันที่ 22 กันยายน พุทธศักราช 2529 เป็นปีที่ 41 ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก

นายกรัฐมนตรี